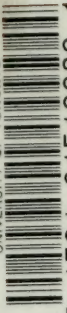

UNIVERSITY OF TORONTO

3 1761 01516629 1

UNIV. OF
TORONTO
LIBRARY

EMANUELIS SWEDENBORGII

OPERA POETICA

59744p

EMANUELIS SWEDENBORGII
OPERA POETICA

113033
30/5/11

UPSALIAE
TYPIS ACADEMICIS
MDCCCX

SOCIETATI SWEDENBORGIANAE
LONDINENSI

FESTUM SAECULARE CELEBRANTI

UNIVERSITAS UPSALIENSIS.

I.

Post nubila Phœbus.

Effter mörka moln och dimma,
Plägar solen härligt glimma,
Effter kalla wintren kommer
Wåren och then blide sommer.

Korteligen besinnat.

Tå

Then Ährewyrdige och Hög-Wällärde

HERREN,

Hr. JOHANNES KOLMODINUS,

wälförtient och wacksamme Kyrkioherde i Nysätra församling,

Ingick

Ett ouplösligit ächta Förbund

Med

Then Ehreborna, Gudfruchtiga och Dygd-

älskanda JUNGFRUN,

Jungf. BEATA HESSELIA.

Som firades i Folckiärna Prästegård i många förnäma Personers

biwistande, den 27 Maji Åhr 1700.

skyldigst framwist

af

EMANUEL SWEDBERG.

J Ag hade icke trodt, thet skulle så snart blifwa
Ett ächta folck af them, som sig nu sammangifwa.
Men HERren som alt rår, och styrer med sin hand,
Han skickar mycket wäl, thet man ey tänckia kan.

GUD är en vnders GUD, som vnderliga lagar.
Han gier ey sina barn, hwad altid them behagar.
Men delar skiftewis, nu ondt nu åter godt:
Och gier them wäxlewis, af bägge rågat mått.

Ett slickt förändrings sätt ha I Herr Brudgum pröfwat;
Tå Döden hade sidst Ehr liufwa Sohl bortröfwat.
Men ser then samme GUD, Ehr, min, och alles Fahr
Han gier nu Ehr igen Ehr förra solskins dar.

Och Ehr, wår täcka Brud, såg jag i sorges-slöja
Begråta then som I med rättu ock må sörja.
Men ser hur HERren GUD han blandar sorg med frögd:
Och risar Eder så at I doch blifwen nögd.

Så har GUD wisligt giort, med alla ting på jorden.
Först gjorde Han en natt, (så lyda helga Orden)
Men sedan hades fram en dag som lyste klar.
Sij vppå sorg och gråt så följa Glädie-Dar.

I werlden går så til, man måst' här myckit lida:
Ei ewigt molnet är; här kommer solen blida.
När sorgens tiocka moln af HERRan skingrad är,
Så lyser glädie sol of vpp fast täck och skiär.

Jag borde nu Ehr dygd, Herr Brudgum wackert skrifwa:
 Som jag thet nog ei kan, måst jag thet låta blifwa:
 Och fägnar mig theråt, at höra hwar jag kan;
 Herr JOHAN KOLMODIN är fromm och redlig man.

Jag borde jämwäl nu, ock brudens dygder nämna,
 Men jag förmår thet ei, och wil thet androm lämna.
 BEATA heter hon: lycksalig är hon wist;
 På dygd och fromhet täck är ther alzingen brist.

Til tig, o store GUD, jag slutlig mig nu wänder:
 Och til tin höga thron en wyrdsam bön framsänder.
 Tu med tin nådes sol så lyse thetta par,
 Att thet tins mildhets lius må röna alla dar.

Gif thessa fromma tv, at thet i ängla-lefnad
 Må sammanbo och bli, med lust och önsklig trefnad.
 Lät thet så stå i dag uti sin brudeskrud,
 At thet för Lamsens thron må ewigt bli tin brud!!

II.

Til

Herr Candidaten [CHR. G. NOTMAN].

HUr Lifland har GUDZ nåd i forna tider funnit,
 Thet lærer NOTMAN wäl i thetta lärde wärek.
 Men hur thet nu skal bli ifrån GUDZ wrede wunnit,
 Ther til wil större konst. O GUD wår Konung stärke!

EMANUEL SWEDBERG.

III.

Doctissimo & Ornatissimo Juveni
D. BENEDICTO BREDBERG,
Eruditum De ASTERISMIS laborem:

CUR, BENEDICTE, Tuos sublimia flectis ad astra
Sensus, terrigenas linquens? cur sidera visis?
Ætherei campi fortassis ductus amore,
Sidera vis celeri rimari mente corusca,
Metarique animo totum sollerter Olympum.
Maecte bonis cœptis, ô fausto sidere nate!
Stelliferumque polum perlustra mente sagaci.
Non juvat igniferum flammis perfundere lumen,
Nec pro sidereis ausis pia fundere vota,
Divite cum pensent cultorem munere cœli.
Heic, tamen opto, poli læeteris imagine pulchri,
Dum super alta Deus Te tandem sidera tollat.

Ex animo gratulatur
EM: SWEDBERG.

IV.

PATRIÆ

Planctus & Lacrimæ,

In Funere

S:æ R:æ M:is Magnæ quondam Fidei VIRI,

Reverendissimi atq; Excellentissimi,

Doct. ERICI

BENZELII,

Regni Sveciæ ARCHIEPISCOPI, &

Reg. Academiæ Upsaliensis PROCANCELLARIUM

Eminentissimi;

Quum, bonorum omnium luctu, justa Ei fierent exsequialia

in templo Upsaliensi Cathedrali, die S. Erii.

Ann. 1709.

SCARIS, Ex Officina KIELLBERGIANA.

HEu mihi! BENZELI, quorsum? Pater optime, currus,
Quique equitum turmæ solus ad instar eras.
Heu! modò tantus ubi? Restant libamina fletus,
Singultus, planctus, oscula, justa, vale.
Illa ego, quæ fueram Sacrorum Rege superba:
Humecto lacrimis jam sua busta meis.
Exsequias pullæ nigras nunc ite Camenæ,
Inversis Musæ fascibus ite piæ.
Tu tamen ante alios tantas, Upsalia, clades,
Et tua mixta meis, & mea damna dole.
Quicquid ubique pium est, ferales fundito lessus;
Musarum princeps occidit ante diem.
Occidit ante diem; Non vos incuso, sorores:
Traxistis, fateor, non cita fila colo.
Attamen hæc poterat mors immatura videri,
Vel superet Pylum Nestora longa dies.
Heu mihi! passæ ubi jam BENZELI ad sidera palmæ?
Juverat hisce Patris fortia facta mei.
Utque sacram Regis studiis monitisque juventam;
Sic jovit votis arma VIRUMque suis.
In me quid meriti? Non marmore opusque tabellis;
Quot vivunt, meriti tot monumenta Tui.
Ipsa ego defuncto spargam Tibi lilia, flores;
Pyramis ipsa Tibi, præfica, marmor ero.

Inque meis oculis præsens hærebit imago,
 Cani illi & vultus, illi oculi, ille vigor.
 Conditur oh! decor ille Tuus, speciosaque forma,
 Siderei que oculi: conditur ille vigor.
 Conditur id pectus niveum, communia templa
 Virtutum, Charitum, Sicelidumque chori.
 Spes pariter multæ tumulis conduntur iisdem,
 Ne, precor, o utinam! spes pariterque mea.
 Udos nunc oculos huc illuc anxia verto,
 Hic dolor a tandem quo relevandus erit?
 O utinam suppar Nostroque similimus exstet,
 A quo speranda huic sit medicina malo!
 Jamque brevi, superest, ut signem carmine cippum,
 Sic longum clamem voce gemente: Vale.

* *

Heic jacet exigua clausus BENZELIUS urna,
 Quo nihil in sacris Svecia majus habet.
 Si quæris titulos? Omneis emensus honores
 Elogia exsuperat nomine cuncta suo.
 Si quæris mores? lutulento illimis ab ævo;
 Seculi amor, & sidus, regula, gemma fuit.

V.

JESPERI SWEDBERGII,

Doct. & Episcopi Scarensis,

Parentis Optimi,

Canticum Svecicum,

V n g d o m s R e g e l

och

Å l d e r d o m s S p e g e l,

Ex Ecclesiast: c. XII.

Latino Carmine

Exhibitum

AB

EMANUELE SWEDBERGIO,

FILIO.

SCARIS,
Typis KIELBERGIANIS.
Ann. MDCCIX.

HUc properate viri, huc pueris comitata juvenus;
Huc, qui venturi præsciis esse cupis.

Vos & adeste, precor, quibus ultima vivitur ætas.

Vos quoque, quos nondum curva senecta premit.
Conticeant sortes, volucres, oracula, fibræ:

Majori heic Salomo Numine fata canit.

vers. 1.

Qvum tua florens, juvenis, prima incipit ætas,
Lætificent animum gaudia mille tuum.

Te, juvenis, totum exhilarent oculosque animumque
Plurima cum ludis gaudia mista tuis.

v. 2.

Sed tamen esto memor, quod erit post fata tribunal:

Qvod Deus & judex omnibus unus erit.

Hinc tua non habeant spatiosum gaudia campum;

Sed maneant circo & limite clausa suo.

Vivite sic genio, timeatur ut undique judex:

Temperet ut sanctus gaudia vestra timor.

v. 3.

Exulet hinc planctus, gemitus, hinc exulet ira;

Et quisquis lassat corpora nostra dolor.

Labitur a puero quod tempus ad usque juventam,

Vanum est; id totum lapsus & error habent.

v. 4.

Quum procul extremis vivis semotus ab annis,
 In memori, juvenis, pectore Numen habe.
 Excipit en ætas mala difficilisque juventam:
 Et querulus dices: displicet illa mihi.

v. 5.

Scilicet aufugiunt lumen, sol, sidera, luna.
 Gaudia diffugiunt corpore prisca suo.
 Dispereuntque vigor, geminum cum lumine sidus;
 Lætus in ore rubor, sidereusque decor.
 Nubila succedunt & hiems & nimbus & imber.
 Succedunt morbi, tristia fata, gelu:
 Nubilus & mœrens animus, lentique dolores.
 Præsentitque hiemem corpore sæpe senex.

v. 6.

Et quatitur geminus tremulo cum corpore custos;
 Invalidusque nequit munus obire suum.
 Suntque manus rigidæ, plenæ rugis, trepidantque;
 Et custos baculo nititur ipse tremens.
 Robore prævalidi curvo sub pondere nutant:
 Succiduousque poples tardaquæ crura labant.
 Pes modo prævalidus nunc en vestigia quærit
 Lubricus, & dubium fertque refertque gradum.
 Qui Cererem minuet molitor stat rarus inersque:
 Vix dens convellit parvula frusta dolens:
 Vel penitus nullus, vel stat sine lege relictus,
 Vel tremulus quoque, vel fuscus in ore senum.

Lumina trans geminas caligant missa fenestras:
 Inque senili fit tempore visus hebes.
 Hinc oculos hebetes præmunit grandior ætas,
 Convexoque juvat lumina bina vitro.

v. 7.

In plateis portæ sunt heu munimine clausæ:
 Obsequiumque sibi torpida labra negant.
 Est velut in primis jam jam mors pallida labris:
 Insidet illa tremor pallidiorque color.
 Non mola consveto resonat stridore sonoque:
 Neve sonus remanet voxve canora seni.
 Evigilat somno querulus quum intercinit ales;
 Rumpitur & leni murmure grata quies:
 Vixque potest oculos lassos submittere somno,
 Sed vigilem lectum nocte dieque fovet.
 Obstruitur premiturque seni sua filia cantus,
 Et velut ex surda pellitur aure sonus.
 Utraque grandævis auris ceu flaccida pendet:
 Utraque præclusa aut semiaperta sono est.

v. 8.

Culmen & alta senes metuunt & compita curvi;
 Planitieque manent; & manet illa senes.
 Bis pueri fiunt, metuunt bis strata viarum.
 Bisque timet titubans carpere poples iter.
 Et formosa comis frondescit amygdalus albis:
 Canescit viridis nempe senecta comis.

Tempora canities ambit ceu pulcra corona,
 Ceu cingit laurus vel diadema caput.
 Pondere deprimitur, cecinit quæ æstate, cicada.
 Sic senibus scapulæ, vultus & ossa rigent.
 Sunt ipsi graciles, exsiccanturque medullæ;
 Ossa extant humeris, contrahiturque cutis.
 Gaudia quot juvenum fugiunt, heu quanta voluptas!
 Qvot subeunt morbi, tædia, damna, mala!

v. 9.

Quoslibet en homines rapit inclementia mortis:
 Nec semel hinc abiens fit redivivus homo.
 Circuit & vicos mœstissima turba forumque,
 Et fletu tepidas imbuat illa genas.
 Orba parente domus, conjux viduata marito
 Ejulat, & plangit pignora quisque sua.
 Præfica venales lessus lamentaque ficta
 Fundens subsequitur funera lenta gradu.

v. 10.

Candidus argenti funis dirumpitur intus.
 Corpora qui nutrit succus & humor abit.
 Langvet & excurrit fons fulvo concolor auro;
 Et quisquis circum est pectora sanguis hebet.
 Egelido frigent effœtæ in corpore vires;
 Vix & in exsangvi pectore vena tepet.
 En situla ad puteum veluti rimosa fatiscit.
 En quoque tabescunt viscera sicca senum.

Frigidulos tepidus sangvis vix permeat artus;
 Venaque langvidius frigidiusque salit.
 Ad puteum tandem rotulæ dissolvitur orbis.
 Sangvinis & puteus diffluit atque calor.
 Frigida mors animâ lassos quum separat artus,
 Spiritus & sangvis diffugit, umbra manet.

v. 11.

Nos fuimus pulvis, erimus post funera pulvis;
 Quod dederat repetit seque reposit humus.
 Quot numero tellus peperit, tot & illa recondit.
 Sic eadem nutrix, mater & urna manet.
 In cœlos animus revolat patriamque revisit:
 Et fruitur felix perpetuusque Deo.
 Spiritus hinc abiens sibi junctos exiit artus:
 Induit at cœlos, induiturque Deo.

v. 12.

Hinc juvenis, quicquid lato resplendet in orbe,
 Est veluti mimus, fumus & umbra, nihil.
 Omnia dispereunt: gemmæ franguntur & aurum:
 Funera post, pietas sola perennis erit.
 Hæc docuit Pastor, cui Sancto est sancta potestas.
 Hæc eadem, juvenis, pectore volve tuo.

v. 13.

Non modus & finis vulgandi est scripta per orbem.
 Vix habet en numerum dives arena parem.

Utque carent numero volucres, ut in æqvore pisces,
 Sic caret & numero multus in orbe liber.
 Plurima pars fumos, steriles sine pondere voces
 Venditat, et jactat verba canora, nugas.
 Te, caveas, fallat frons insidiosa libelli:
 Sæpius in dulci melle venena latent.
 Sit, juvenis, tuus unus amor, tua sola voluptas,
 Perpetuo verbis invigilare sacris.
 Hoc in eas adytum, hæc vaturn sacraria lustres,
 Hæc tibi delitiæ, pabula, nectar erunt.
 His juvat in studiis exsomnes ducere noctes:
 His sacris curis insenuisse juvat.
 Ut sol præradiat rutilis fulgoribus astra:
 Sic liber exsuperat cætera scripta sacer.
 Fatidicus Clarius, tripodes, & Delphica laurus,
 Has sacras tabulas sanctaque verba stupent.
 Debilitant juvenum vigilatæ corpora noctes,
 Et faciunt similes noctibus esse suis.
 Invitant maciem, lentumque in viscera morbum,
 Concolor & morti livor in ora subit.

v. 14.

Dic age præcipuum quid toto discitur orbe?
 Quæ studii norma & regula, finis erit?
 Quicquid sacra docent Divini oracula verbi;
 Quod docet omnipotens omnisciusque Deus;
 Auribus hoc rapias avidis, hoc mente recondas:
 Jugiter hoc volvas, suspiciasque, colas.

v. 15.

Scilicet ut superos timeas, præceptaque serves:
 Ut tua sit verbis consona vita Dei.
 Utque habeas Trino sacratum Numine pectus,
 Et tua dent templum pectora casta Deo.
 Hinc plausus veniunt, commixta hinc gaudia ludis,
 Inficit & nullus gaudia tanta dolor.

v. 16.

Maximus in puncto dissolvitur orbis & axis.
 Emicat e cœlis Arbiter ipse celer.
 Hic reteget tectum, latuit quod, mittet in auras.
 Hic dabit in stygios crimina fœda lacus.
 Cui pietas & amor, cui mens in pectore sancta,
 Ei dabit ipse Deus se sine fine frui:
 Inque ejus diadema comis, in fronte coronam,
 In manibus sceptrum ponet, in ore jubar.

*Carmen quoque illud Svecicum JESPERI SWEDBERGII,
libro ejus qui UNGDOMS REGEL OCH ÅLDERDOMS SPEGEL (Scaris
1709) inscribitur insertum, versioni EMANUELIS filii latinae
hic adjungimus:*

UNGDOMS REGEL
och
ÅLDERDOMS SPEGEL,
af Salom. Predik. 12. Kap.

1.

SÅ gläd tig, tu yngling, i vngdomen tin:
Och lät nu titt hierta gladt wara.
Och gör hwad tig faller i hug och i sinn:
Lät sorgen longt från tig bortfara.

2.

Men thetta ther jemte ock weta tu skalt,
Och lät tig doch icke bedåra:
At HERREN Gud skal tig för thetta, och alt,
Framhafwa för domen then swåra.

3.

Legg bort ifrå hiertat all qwidan och lät:
Och lät ifrå kroppen thet onda.
Ty barndom och wisdom the följas ei åt.
Fåfånglighet gör vngdomen wonda.

4.

Ty tenck på tin Skapar' i vngdomen tin,
Förn åhren och elake dagar
The nalkas, at säja tig kommer i sinn:
Alt thetta mig illa behagar.

5.

Förn solen och månen the mista sitt sken;
 Och stiernorna mörcke mon wara.
 Hwad liust hafwer warit thet lider nu mehn:
 Regn, moln om hwart annat the fara.

6.

Tå wächtarne i huset the darrande stå:
 The starcke the krökia sig vnder.
 Och mölnarne fåfenge äro, och få:
 Och synen i fönstret blir skumer.

7.

Nu dörar på gatonne slutas ock til.
 Och rösten af qwernarna lyctas.
 Man waknar när foglen han siunger så gill.
 Och songennes döttrar nedtryckias.

8.

The fruchta för högden, och rädas på wäg.
 Och mandelträ blomstras allsamman.
 Och gräshoppan tynges. Ei kiäre mig säg:
 Hwar är nu tin lust, och tin gamman?

9.

Ty menskian dör bortt med qwidan och sorg:
 Hon kommer sehn aldrig mehr åter.
 Man hörer på gator, på grender och torg,
 Hur' ene then andra han gråter.

10.

Och silftoget brister, sin wäg nu thet far:
 Och gullkellan är nu vtrunnen.
 Wid brunnen är gisnad båd' embor och kar.
 Ah! hiulet är sönder wid brunnen!

11.

Ty stoftet thet moste ju åter til jord;
 Och anden til Gud, som then gifwer.
 Af jord ästu kommen, af jord ästu giord:
 Til jord tu ock sedan förblifwer.

12.

Alt är tå fáfengligt, fáfengligt alt är.
 Så lär tå thet ewigt förblifwer.
 Thet lærer Gudz ord, theß Mestare kär.
 Thet Herden then Ene tig gifwer.

13.

Så tag tig til wahra, min yngling, och lär
 Lät andra tig icke förföra.
 At dichta mong böker ei ende thet är:
 Mong läsning mong plågor tig giöra.

14.

Nu lät oß tå höra och merckia wel til,
 Hwad summan är vtaf all lärdom.
 Hwad Herren han talar, som god är och mill:
 Thet achtom, thet giömom, thet werdor.

15.

Ty fruchta och wyrda och elska tin GUD:
 Lät thetta tig liggia på hierta.
 Betrachta, wel achta, halt gerna hans bud.
 Så hafwer tu frögd vta smerta.

16.

Ty fram skal Gud hafwa för domen alt, alt,
 All gerning, all trachtan, all tancka.
 Ja alt med titt lönda vppenbaras tu skalt;
 Ondt, gott tu på tig här mon samka.

VI.

[Pl. Rev. studiis, meritis atque pietate
Clarissimo VIRO,
Dn. ANDREÆ AMB. UNGE,
Poës. & Eloq. apud Scarenses Lectori,
secundum tenorem constitut. Reg. pro
spartâ ibid. Theologicâ, Upsalis
disputaturo;]

SI celeres possem felix conscendere currus,
Non vacuo nixus poplite, sive pede:
Has viduas sedes, querulisque orbata colonis
Arva, citus fugerem, Vestgothicosque sinus,
Sisterer Upsalicis iterum novus ipse camenis,
Mæonii fierem pars ego parva chori.
Tunc comes en! irem tecum, cum pulpita scandes,
Tunc foret in plausus officiosa manus.
Cum sanctum reseras adytum, sacrasque tabellas,
Concio lætatur, quilibet aure favet.
Ingenii dulces cum pandat lingua recessus,
Culmina Parnassi, te penetrasse docet.
Fabula ficta Jovem est cerebro peperisse Minervam,
Tu paris e sacris Pallade majus opus.
Sunt nuper Gothia spatiosi membra gigantis
Avecta, ast cerebro, ast ingenioque carent.

Fertilis hæc tellus alium nunc mittit alumnum,
Viribus ingenii hic, corporis ille, valet.
Upsalides felix adeas novus advena Musas,
Auguror, ingenio quod faveantque tuo,
Te quia non præsens liceat, comitabor at absens,
Ac animo media sistar in urbe comes.

Brunsbø d. 7 Martii
1710.

EMAN. SWEDBERG.

VII.

Epigramma in CASAUBONUM.

Ex litteris SWEDENBORGII ad ERICUM BENZELIUM Fil.

Londini a. 1710 Mense Octobri scriptis:

IN æde Vestmynsterianâ cum monumenta Regia lustrarem, contigit mihi etiam CASAUBONI tumulum videre, ubi tanto literati hujus herois amore sum raptus, ut oscula tumulo ipsius darem, et hoc insuper carmen, sub marmore, manibus ipsius dicarem

Marmore cur ornas tumulum, cur carmine et auro:
Cum tamen Hæc pereunt, Tuque superstes eris.
At puto sponte sua celebrant Te marmor et aurum:
Oscula qvod marmor prætereuntis amet.

Vel hoc modo

Urna Tuos cineres, animum sed Numen et Astra,
Scripta Tuum ingenium, Nomen at orbis habet;
Has licet in partes Te mors distraxerit, ipse
Attamen in nostro pectore totus eris.

VIII.

Ad

SOPHIAM ELISABET BRENNERIAM,

Unicam ætatis nostræ Camœnam, cum carmina sua
de novo caneret.

Quas coluit Latium quondam vel Achaja Camœnas.
Ex vatum cerebro quælibet orta fuit.
Quæ vero in Boreo colitur jam Pieris orbe.
Illa est ex cerebro non nisi nata suo.
Musa suum nomen debet vitamque Poëtis,
Hæc sibi se debet carminibusque suis.
Se quoque BRENNERUS SOPHLÆ, Sophiæque Camœna:
Sic Musæ est Phœnix, sic sibi, sicque Viro.
Cum eitharam tangit, sic jungit carmina nervis.
Ut potior fuerit ficta Camœna negem.
Ut superat lumen tenebras, vel corpus ut umbram:
Sic Clarias superas ELISABETHA Deas.
Te tantam, lauro Sviones hederàque coronent:
Prima Eis Doctarum ac ultima forsàn eris.
Si modo Te tulerint Naso vel Cantor Homerus,
Pro totidem Musis, unica Musa fores.

Auguror ipsa sequens sic Te venerabitur ætas,
 Ut Te pro musâ semideaque colat.
Nam fugiet Manes, ignes, cineresque supremos;
 Nesciet & mortem pars Tua magna suam.
Hanc Tibi vaticinor lethæ, ignosce putabit
 Postera Te SOPHIAN turba fuisse Deam.
Hinc Te non æri mandes memorique cupresso;
 Nec nomen Cedro marmoribusque Tuum:
Nam Tuum in ulterius nomen se porriget ævum,
 Marmora cum pereunt Diva superstes eris.

Londini 1710. Mense
 Octob.

Ab
EMAN. SWEDBERG.

IX.

Cantus Sapphicus

in

Charissimi Parentis,

Doct. JESPERI SWEDBERGII,

Episcopi Scarensis

reverendissimi

Diem Natalem.

d. xxix Augusti, Ann: 1716.

ætatis 63.

sive

Anni Climacterici Magni.

Scaris, typis Kiellbergianis.

Surge nunc Sappho, cape mane multo
 Barbiton dextris, citharamque lævis:
 Dum cubat stratis Genitor, qvaterna
 Carmina plectas.

Num sub Auroram vigilet, relustra,
 (Fidus Auroræ solet esse Custos,)
 Tunc Eum circum canor, atque festa
 Vota susurrent.

Lux adest festis celebranda votis,
 Digna ter centum Clariùm canore,
 Atque Sapphonum, fuerintve mille,
 Ore lyraque.

Nos modo binis modulisve ternis
 Tot lyris dignam celebremus horam:
 Nam pusillum tam Pietas amat qvam
 Gaudia carmen.

Nam, Pater! septem novies recursus
 Videras cœli; toties & horam,
 Qvæ Tuæ qvondam fueratque Nostræ
 Lucis origo.

Pallui o qvam! cum veniebat annus:
 Ille vivendi solet esse meta
 Pluribus, charisque Patrum Senumque
 Terminus ævis.

Lætus ast Ejus video canoque
 Exitum, lætus superesse fati,
 Et nefasti Te, Genitor, periclis
 Gratulor ævi.

Centies posthâc voveo recurrat
 Ille: sed forsâ nimis est quod opto;
 Si nimis, septem novies at optem
 Usque recursus.

Scilicet, rursus videas ut ævum
 Hoc: ut in Te se geminet senecta,
 Rideatque in bis geminis senectis
 Pœne juvena.

Sed licet retro Tua sit juvenus;
 Sit tamen vivax senium, usque menses
 Dum quot Augustos, numerare possis
 Totque nepotes,

Vovet
 EMAN. SWEDBERG.

X.

*Postscriptum ad »Miscellanea Observata» ERICO
BENZELIO Fil. a SWEDENBORGIO missa, dat. Leodii
die 12/23 Decemb. 1721.*

P. S. Uti Holland äro giorda stora illuminationer af Ryska ministrarna för freden skull, och war jag uti Hag tâ Printz Kurakin lät springa sina raqveter och rinna sitt win, hwar inunder stodo thessa verser:

Marte triumpharunt aqvilæ, jam Pace triumphant,
Qvo Mars ante stetit Pax sedet alma loco.
Bis denis gemuit Septentrio turbidus annis,
Ast lætam retulit Pacis oliva diem.
Sangvinis iverunt, jam flumina nectaris ibunt,
Marte Catenato Bacchus ad arma venit.

Men om tillåteligit har warit kunde the wel blifwit omstöpta i sådana:

* Caroli Morte* triumpharunt aqvilæ, sic Pace triumphant;
* Carolus Qvo Mars* ante stetit, Czar sedet ipse loco;
Et denis gemuit Septentrio Russicus annis,
Ast lætam retulit Pacis oliva diem.
* Carolo Sangvinis iverunt, jam flumina nectaris ibunt,
** Muscovi- Marte* Catenato Bacchus** ad arma venit.
tarum deus

XI.
AD
SACRÆ REGIÆ MAJESTATIS
SUMMÆ FIDEI VIRUM,
REGNI SVECIÆ SENATOREM,
CELSISSIMUM COMITEM,
COMITEM
DE
WELLINK,
MUSARUM PATRONUM.

NAUPOTAMI vulgo *Schiffbeck bey* Hamburg,
Typis HERMANNI HEINRICI HOLLII.
M DCC XXII.

FABULA.

FABula narrat, Musam Uranien perditè amavisse Apollinem, & ideo exosam fuisse vitam Virgineam & Juventam, quam perpetuo haberet: & quia Apollo non esset in cœlis, se multis decoramentis ornavisse, & sic ex cœlo descendisse: Utque inveniret Illum, ivisse primum in Sveciam (Quæ sub Viraginis nomine venit), quæ mœsta staret, quam cum frustra interrogavisset de Apolline suo, ad Aulam Sveciæ tetendisse; sed cum nec ibi inveniretur, ad Curiam sive senatum; sed cum nec ibi suus Apollo reperiretur, in varia loca Europæ; & tandem ad Brunswicam, ubi cum geminos Fratres Castora & Pollucem spectaret, subito vidisse juxta Illos Apollinem suum; ad quem cum accessisset aperuisse statim suum amorem, & oravisse, si nollet redamare, ut potius auferret de se juventam, sive ut se in Virum transmutaret, quod etiam factum est. Unde Uranien (per quam se partim intelligit poeta) factam esse famulum Apollinis, ejusque adventum ivisse nuntiatum Sveciæ.

FABULA

DE

AMORE ET METAMORPHOSI URANIES IN VIRUM ET IN FAMULUM APOLLINIS.

U^Na* fuit Musas inter, sublimis in astris
Quæ sedet, & clarum nomen ab axe trahit:
Illa sui Phœbi violento exarsit amore;
Magnus in ore suo nil nisi Phœbus erat.
Qvid mihi, dicebat, juvat astris clarus Olympus
Stelliferiqve ignes, cum meus ignis abest:
Qvid se perpetuo renovans juvat illa juventa,
Cum non Consortem non habeamqve torum:
Gaudia sint aliis, mihi sunt hæc tædia vitæ,
Felix si possim, Daphnis ut ipsa, mori.
Sed qvid sollicitor? totus fere novit Olympus,
Qvod Deus hic multas deperiisset amans.
Musa licet dicar, jubearqve a Pallade, castà
Et sine fine, eheu! Virginitate frui,
Usqve tamen tentare licet, non durus Apollo
Dicitur, est Musis delitiosus amor.

* Musa Uranie, sub qua partim se intelligit poeta.

Protinus astrifero se vult demittere Cœlo,
 Qvæsitura suum, qvò sit in orbe, Deum.
 Seqve levi tunicâ veloqve recinxit, & ipsas
 Pectine nodavit disposuitqve comas:
 Insuper & qvendam desumsit ab Iride fucum,
 Qvo tinxit niveas officiosa genas.
 Sideraqve in tunicis dispersa hinc inde locavit;
 De Te qui fulges, multa, Trigone! tulit.
 De Te qvæ renites tot stellis, Virgo! venustas
 Et bene fulgentes sumsit amicta faces,
 Qvas circum limbos posuit; nam pulchra videri
 Et voluit, credo, qvod qvoqve visa fuit.
 Sic ornata polo, nitido descendit Olympo
 Et gelidum velox tendit ad Arcton iter.
 Accelerat cursum gelidas ferturqve per auras;
 In tunicis positas vibrat at aura faces.
 Tendit & ad Svionas; putat hic qvod Apollo lateret,
 Frigida qvodqve suas conderet Ursa faces.
 Utqve venit, Nympham* spectat, qvæ Palladis instar
 Corpore sublimis, jam ore renixa stetit,
 Mentē sua volvens vel se vel fata suorum;
 Mœstus at indignans Ei qvasi vultus erat,
 Immotum pandumqve tenens in pectore lumen;
 Visa suis paulum est lapsa fuisse genis:
 Nulla fuit rutilans & acuta in casside crista,
 In medio clypei nullaqve Gorgo fuit:

* Sveciam, sub viraginis nomine.

Et circum circa non Palladis instar amicta,
 Nuda fuit dextro ceu spoliata genu?
 Musa venit propius, spectat, vultusqve tuetur,
 Et sua magnanimis qvòd sit amica stupet:
 Svecia erat; fuerat qvæ olim tot origo Deorum,
 Atqve triumphantis Martis amœnus amor;
 O mea magna Soror! dixit, qvòd mœsta revoluis?
 Dic mihi, si placeat, qveis sit Apollo locis?
 Una novem Musas inter numeror; meus ignis
 Est Phœbus, mihi dic, qvæ colit Ille loca?
 Suecia nil retulit, tacito sed murmure secum
 Dixit, in his vellem, o! esset Apollo locis?
 Ora tamen solvit post multa silentia, dicens,
 Qvam vellem ut nostris esset Apollo locis?
 Et tacuit sensitqve: sed indignata Camena
 Hinc retulit tanqvam fulmine tacta pedem:
 Adqve Arcem & celebrem tantis Heroibus Aulam
 Tendit, ibi certo qvòd sit Apollo putans.
 Limina cum pedibus tangit, nova limina, mirum!
 Atqve novum Sceptrum vidit, eburqve novum:
 Ancipites vultus, tacitos mistosqve susurrus
 Audiit, & gravibus murmura mista sonis.
 Omnia fulgebant Auro; sed nullus Apollo
 Hæcce novâ Nymphæ visus in arce fuit.
 Unus & alter erat, qui obliqvo lumine spectans
 Parnassin, statim pulchra qvòd esset, amat.

Sed fugit hinc Virgo dicitqve, hæc Curia forsan,
 Prout olim, Phœbum Numen habetqve meum.
 Illuc flectit iter, mediôqve huc inspicit ore,
 Janua fortuito semiaperta stetit:
 En! videt hic Proceres circum circumqve sedentes;
 Horum oculis qvemvis ordine lustrat avens.
 Spectat Apollineus tegetet qvod tempora ramus
 Magnatum, ast foliis pallida laurus erat.
 Nympha dolet plangitqve sinum, clamasset & alte
 Pæne, inqve his qvod non esset Apollo locis:
 Qvid faciet, retrahit vultum, mandatur abire
 Musa, & confestim janua clausa fuit.
 Hinc vaga per terras fertur; jam tendit ad austrum,
 Jam qvoqve ad ortivos solis euntis Eqvos;
 Nec procul hinc gentem vidit cognomine Moscam,
 Qvæ nova qvæqve fuit non sibi visa prius.
 Cujus & in medio visa est nova turba Deorum,
 Mars novus ore tumens & nova Pallas erat;
 Atqve novus gelidæ surgens e Balthidos undis
 Neptunus, Boreis concomitatus aqvis;
 Qvem circum Nereis duxit numerosa chorëas,
 Et Nais qvassavit terqve qvaterqve pedes.
 Turbaqve mista diis magnos imitata triumphos
 Est, qvales qvondam, Cæsar Jule! Tuos.
 Sed qvia nescivit novus an genuinus Apollo
 Esset in his populis, hinc Heliconis abit.

Itque per ambages, sequiturque volumina Rheni,
 Qvoque suas sinuat discolor Albis aquas;
 Error at est vanus, frustra est quæsitus Apollo;
 Qvo quærit magis, hinc ardet amore magis.
 Teutonicas & adit Nympha hæc Erratica gentes;
 Casu & Brunswicam, nocte fluente, venit;
 Mane toro surgit, mediam partemque fenestræ
 Vix aperit, geminos dum videt Illa Duces:
 Castor* erat Polluxque*, sedet sublimis uterque
 Frater* in auratis solis ad instar Eqvis**;
 Celsaque Majorum Vestigia** pressit uterque;
 Nomine & Ingenio clarus uterque fuit.
 Non procul a frænis stat Vir Venerabilis† unus,
 Sublimis micuit Cujus ab ore vigor.
 Inque Illo multum figit sua lumina Nymphæ,
 Nescia quis sit, num forsàn Apollo suus.
 Cum loquitur, sublime loqui miratur, in ore
 Vera velut Pallas vel & Apollo fuit.
 Cum vellet svadere, oculis micat ignis, & ipsa
 Prodire ex vultu pæne juventa cupit.
 De Proavis Fratrum, Genero, clarisque Nepotum
 Fatis, de Imperiis multa loqvela fuit.
 Ut videt Hunc Parnassis amans, rubor occupat ora,
 Plurimaque in toto Corpore Vena micat;

* Duces Brunswicenses. ** Insigne ducum.

† Apollo poetæ sive Comes de Wellinck.

En meus exclamat tantum quæsitus in orbe
 Phœbus adest; utinam sit quoque noster amor!
 Dumque stupet, tunicâ stellisque venusta videri
 Dum cupit, en penitus sideris orba fuit;
 Plane ceu Phœbus, dum mane resurgit in axem
 Extinguit stellas Cœlicolûmqve focos,
 Sic quoque cum Nymphæ clarus spectatus Apollo
 Est, decor Ei periit sidereusque nitor:
 Sed ruit usque foràs, omnisque oblita decori
 Et vult ad Phœbi flexilis ire genu;
 Quid deceat faciatque sui obliviscitur, ardor
 Tantus erat, vocem præcipitabat Amor;
 Atque O! clamabat, tantum quæsite per orbem
 Phœbe! mihi dicas, si meus esse velis.
 Svasit iter violentus amor, hinc lapsa per auras
 Ad Temet volui non nisi ferre gradum:
 Si mihi, Phœbe! neges, cum sim Parnassis, amorem,
 Quid mihi amaturæ longa juvena juvat:
 Da potius moriar, juvenique extinguar in ævo.
 Vel da non juvenis sinne puella magis.
 Ridet ad hæc Phœbus & dicit, habeto quod optas:
 Illico mutatus prodit ab ore sonus,
 Voxque ei fit grandis puerique imitata loquelam:
 Longaque quæ fuerat fit brevis ipsa Coma:
 Asperiorque parum fit vultus; uterque mamillæ
 In pectus retrahit se recipitque tumor:

Et coit inferior pars corporis; itque stupetque
 Cum se alia ex verso sentit habere viro:
 Fitque puer juvenis, nec quid de virgine restat,
 Quam, quod amavisset, jam veneretur amans
 Fitque sui Phœbi famulus: Tibi Svecia Virgo!
 It narraturus, nunc quod Apollo venit.

Apollinis sui

humillimus famulus

Brunswik. d. 27. April.
 1722.

E. S.

XII.

FESTIVITAS

ad diem in fastis solennem FREderici

Svec: Goth. et Wand. R. Augustissimi

Qvi celebraretur ludis et choreis ad fontem Medewisensem
d. [18 Jul.] 1722.

Fons sacer est Medwi, non fallor, sacrior illo est,
Ad qvem Pierides festa qvotannis agunt:
Utraqve Majestas, Svionum Qvas suspicit orbis,
Hic præsens Phoebi et Palladis instar adest.
Utraqve jam spectat, qvantis celebretur ad undam
Delitiis sacram festus Utrique dies.
Spectabas, ULRICA! Tuum, locus hic fuit idem,
Jamqve diem spectas, Rex FREDERICE! Tuum.
Inclute Rex! vivas, vivas Regina! saluber
Fons præsens votis annuit ipse meis.
Vaticinor votis aliquid superaddit, at illud
Heic reticent Musæ, nam modo fata sciunt.
Fons sacer est Medwi, non fallor, sacrior illo est,
Ad qvem Pierides festa qvotannis agunt.

EM. SW.

XIII.

Carmen in Typographiae solemne seculare tertium celebratum

Lipsiae A. C. MDCCXL.

ARtis, quae format non ore, sed aere loquelas,
Dum laudes rursus Lipsia docta colit:
Heic laudes celebrem simul inuentoris, at illas
Tot nequeo numeris, quot meruisse scio.
Quis fuerit? quaeras; non Gallus, Belga nec Anglus,
Testibus at liceat credere, Teuto fuit.
SCHAEFFERVVM docuit FAVSTVS, sed primus vtrumque
GVTTENBERG, hujus munere praela vigent.
Nascitur ex riuis vnde est fons Palladis, exque
Praelis et numero, fons quod abinde fluat.

Emanuel Swedenborg,

Adessor Collegii Metallici regni Suecici.

XIV.

LUDUS HELICONIUS,

Sive

CARMINA MISCELLANEA,

qvæ

variis in locis cecinit

EMAN. SWEDBERG.

GRYPHISWALDIÆ,

Litteris DANIELIS BENJAMINIS STARCKII,

Reg. Acad. Typogr.

FESTIVUS APPLAUSUS

In Victoriam

quam

Celsissimus Comes

MAGNUS STENBOCK,

de Danis ad Helsingburgum 1710. Mart. reportavit.

COnticeant strepitus & bella parumper & arma,

Succedant plausus, jubila, vota, lyræ.

Lætitiæ resonet, feriat qui sidera, clamor,

Ferveat ut sonitu quilibet inde locus:

Heic plaudat Phœbus, plaudant heic ore Camenæ,

Ac iterum faciles in sua plectra volent.

Pieris ipsa tamen tacito stet tacta pudore,

Grandia quod parvo sint modulanda sono.

Qvisquis & Hesperio & Eoo vivit in Orbe

In Svionum plausus officiosus eat:

Exsiliant septem confusim sede Triones,

Lætius irradiant circumeantqve polum.

Sancierat Superum quondam Regina Tonansqve

Tingeret Oceano ne ursa Borea caput;

Tempore tam fausto si delituisset in undis

Protenus hinc totam se exseruisse putem.

Subviridi Scani velent sua tempora fronde,
 In variis statuunt celsa trophæa locis:
 Nam rursus Boreos juverunt fata DEUSqve.
 Succubuitqve ferox, Marte favente, Danus:
 Cimbria transmisit quas insidiosa catervas,
 Has subito stravit miles ad arma novus.
 Sit licet Eois CAROLUS diversus in oris,
 Attamen infestos terruit inde Danos:
 Ipsius ut rumor circum fuit agmina sparsus,
 Protenus innumeri militis instar erat:
 Auspicio CAROLUS, ductu STENBOCKIUS hostem
 Dispulit, Hic dextrâ, nominis Ille metu.
 Et Tu, STENBOCKI! CAROLIS spectate duobus.
 Gloria Tu Patriæ es delitiosa Tuæ;
 Sume Triumphalem circum Tua tempora laurum,
 Si par sit meritis illa corona Tuis:
 Scande novos currus, due Victor Magne! triumphum,
 Spargentur palmæ, carmina Musa canet.
 Si Te, Celse Comes! talem Gens prisca tulisset,
 Conspicuum Cælo Te posuisse reor:
 At radiat nitidum stellanti sidus in axe,
 Quod Tua, STENBOCKI! nomina celsa refert:
 Nomina quæ tulerat sidus per sæcula servet,
 Et junctim servet, nomina, Magne! Tua:
 In Te mens cognata polo, virtusqve Parentum
 Eminet, est Pater in Te, est redivivus Avus.

Vosqve duces magni Svionum qvi fulcra fuistis,
 Nomina tam parvis non referenda modis;
 Nomina si vultis memori committere Cedro
 Qvam claris titulis illa superba foret.
 Aurea donetur vobis non qverna Corona,
 Qvi vestrûm meruit, sidereamqve ferat:
 Consiliis vestris, animis, virtutibus hostis
 Stratus, nunc Aquilas arma virosqve gemit.
 Liqverat Is nuper Danicas numerosus arenas,
 Sed rediens paucis concomitatus erat:
 Agmina ceu comites fuerant male fida seqvuti
 Et Timor & Pallor cumqve pudore fuga:
 Intonuit dextrum, subduxit nubila Phœbus,
 Exitium dixit causa, deditqve DEUS.
 Causa pigenda subest, Regum qvæ dedecet ostrum,
 Qvam merito causam rideat Ipse Danus:
 A CAROLO cautum est, ne crescat spiritus Hosti,
 En Crevit, vere vaticinatus erat.
 In CAROLI vetuit laudes exire Poëtas,
 Cum tamen est major laudibus Ipse Suis:
 Scilicet hoc propter sudabit sanguine litus,
 Hoc propter flammæ, classica, vela paras.
 Se decoret miles lauru, decorentqve Poëtæ,
 De Cæso figant bina trophæa Dano:
 Castalis in CAROLI laudes nunc exeat omnis,
 In laudes venâ liberiore fluat.

Præcipe jam Cimber magnos in mente triumphos,
 Supplicium dederas, vaticinorqve dabis.
 Qvamlibet infesti jungant sua signa Triones,
 Agmina consociet & numerosa Duces,
 At DEUS hanc CAROLO sub Rege tuebitur Arcton,
 Vel crepitent armis Tres Triadumqve Trias.
 Mars aderit Boreus Lunatis multus in armis,
 Ac iterum rupti fœderis ultor erit.
 Luna polo novies latuit, noviesqve recrevit
 Qvo Boreum Solem Turcica Luna tulit.
 Dimidiata prius, Cæsar! Tua Luna refulsit,
 Nunc at adoptivo lumine plena micat.
 Dum Sol noster abest, ne nos erremus in umbris
 Caverat, &¹ Patriæ sidera multa dedit;
 Vos, Celsi Comites! dederat, vos estis & astra,
 Qvi Arctoas regitis Sole morante plagas:
 En ovat auspiciis totus septentrio vestris,
 Auspiciis vestris Cimbria mœsta dolet;
 Servastis Patriam, Cives! date laurea sarta,
 Ni sint pro meritis laurea sarta parum;
 Conspicitur Cœlo septem distincta Corona
 Stellis, hæc Vos, hæc nomina Vestra cupit.
 CAROLE! spes Svionum! Te Musæ & Sceptra repossunt,
 Hâc resonant aræ, pulpita, templa prece:
 Te Soror ac Avia en revocant, Patriæqve Penates,
 Qvam sapiat triplex, experiaris, amor.

¹ *Ed. Scarensis: hinc.*

Plus satis es, CAROLE! Garamanti notus & Indo,
 Vix tamen es Patriæ notus ab Ore Tuæ,
 En Tibi Germanus famulas exporrigit ulnas,
 Esse volunt Comites Cæsar uterqve Tui.
 Oceanus cupiet totum Tibi sternere pontum,
 Inqve Tuos reditus officiosus erit;
 Nubila disjiciet Phœbus, sua lumina didet.
 Gavisus radiis posse favere suis:
 Sic Musæ recinent, ah venit noster Apollo!
 Ah voveo veniat, vester Apollo, brevi:
 CAROLE qvi mensis Patrio Te sistet in Orbe,
 Sit Tuus in fastis perpetuoqve sacer.

AD
 VIRUM ILLUSTRUM
 IN
 ADVENTUM UXORIS EJUS,
 comitante Illam novâ prole,
 Ultrajectum ad Rhenum 1713.

JAm celebrem solus circum velut otior urbem,
 Nomine qvam Leidam Battava turba vocat.
 Fossaqve transeurrit muros, circumambulo fossam,
 In varias formas qvæ sinuosa fluit;

Lymphaqve me secum spatiantem ducit in orbem,
 Nam comes in ripa qvo meat Illa seqvor:
 Flectit & in Boream jam me, jam flectit in austrum,
 Circuituqve meam ludit ubiqve viam.
 Est qvasi quid Numen quod jam dum vivit in undis,
 Assiduo nostrum quod comitetur iter:
 Instar & est qvædam latitet sub flumine Najas,
 Qvæ circum lymphas ducit agitqve suas,
 Et qvia sim solus qvæ mecum lusilis erret,
 Adqve meum jungat se societqve latus.
 Hic Ego dum spatior lævis sine Carmine chartam,
 Qvæ tamen est numeris hisce dicata, gerens;
 Qvæ velut à Zephyro leviter sufflante tremiscit,
 Et digitos inter ludit aperta meos;
 Me qvasi permulcens, à me quid Carminis orat,
 Atqve in se nostros optat habere jocos.
 Lætus ut hic spatior solâ comitatus ab undâ,
 Dispulit en curas mens operosa suas:
 Tristia diffugiunt, subit & cum Carmine cantus,
 Est mentis vacuæ nam modulamen opus.
 Venit amor citharæ subito venitqve Camenæ,
 Protenus & voluit plectra movere manus:
 O mihi, clamabam, properanter adeste Camenæ,
 Et precor in nostrum sponte venite sinum:
 In me dum vocito cultas vocitoqve Camenas,
 Me super en volucris penna streporqve sonat:

Illico suspicio volat en per inane columba,
 Inqve auris alas concutit alta suas;
 Sic properat, traheret niveo qvasi corpore currum,
 Qvo pulchre vehitur delitiosa Venus.
 Alitis in toto fulgebat corpore candor,
 Candidus ipse sinus, candida penna fuit:
 Dat color indicium qvod sit sine conjuge Turtur,
 Qvæ sine conjugii vivere sorte neqvit.
 Cum magis adproperat, video qvid in ore gerebat,
 Ramulus in nidum credo ferendus erat;
 Fœtus erat quidam qvem carpsit ab arbore Palmæ,
 In qvo mature qvid viridantis erat.
 Non procul hinc Arbor patulæ surgebat Olivæ,
 Cujus adhuc foliis frons inamicta fuit,
 Sed dedit indicium qvod ver, qvod tempus adesset
 Qvo fieri viridis rursus Oliva solet.
 Huc sinuat cursum veniens cum fronde Columba,
 Inqve Oleæ tandem stirpe resedit iners.
 En magis, hâc dictâ stetit alter in arbore Turtur,
 Hujus Amatricis credo Maritus erat:
 Qvi varios motus & ovantia murmura fecit,
 Ludere cum sociâ mox redeunte parans.
 Vix fruor hœc visu, dum venit ab urbe Camena,
 Qvæ modo de Leidis evocitata fuit.
 Admotamqve sibi sic clam dicebat in aurem
 Cur facis hic, vates! incomitatus iter.

O cape me Sociam; fac ne Tua gaudia rumpam,
 Et fac in modulos Temet ut Ipsa juvem.
 Anne heic vidisti, quid nuper ab urbe volavit,
 Scisne quid in canæ Turturis ore fuit;
 Ramus erat Palmæ, quem duxit in ore Columba,
 Porrexitque Suo quem speciosa Viro.
 Nescis an auspiciam, Tene omina tanta latebunt,
 Nil an ob adventum vaticinaris avis:
 Anne suam Sociam nuper, quasi Turtur amicam,
 Ipse Tuus — ← — ¹ & sua vota tulit.
 Eine putes ludi vel ovantia murmura cessent,
 Eine putes blandæ vocis abesse jocos.
 Cetera num nescis, versato ² per omnia mentem,
 Num quid quæ nondum frondet Oliva velit;
 Quam volucer petiit, prior & quâ constitit alter,
 Quâ Dea Pax habitat, quam Dea Pallas amat.
 Multa sub hęc volueris latitant arcana volatu,
 Pandere quæ Pallas, quæ Cytherea vetat.
 Dixit ut hoc Nympe risitque, inopina tacebat,
 Mutaque dum stabat, mutus & Ipse steti.
 Mentis inops aji die quid modulabor Amica,
 Nil scio quid dicam si mea Nympha siles:
 O stupor Hęc retulit, sinne Ipsa in Carmine tota,
 Ipsa Tuum tantum num modulamen ero.
 Dic precor Eis geminum sed in uno Carmine votum,
 Ille Suam sociam rettulit, Illa suum.

¹ *Ed. Scarensis*: Palmqvist.

² *Ed. Scarensis*: versate.

Dixit ut hoc jussum, rursusqve repente tacebat,
 Seqve simul noster stitit in ore modus;
 At mecum indignans longo post murmure dixi,
 Dicere cur geminum jusserat Illa Vale;
 Cur non innumerum, cur non plus mille jubebat,
 In vota ò nimium parca Camena fuit:
 Usqve sed hoc geminum votum, licet ipsa recuset,
 Ingeminare Tibi bis iterumqve velim.
 Ipsa Tui consors societ tot gaudia Tecum:
 Qvot scio Te — — —¹ dinumerasse notas:
 Si Tibi sint lucis, si tempora noctis agenda,
 Vel si Te lumen Teqve vel umbra tegat;
 Vos geminos inter tot læta jocentur, utroqve
 Qvot numerat minimos Phœbus in axe gradus.
 En Tibi quid referam, dum festa hæc Carmina pando,
 Dum circum ripas incomitatus eo;
 Dumqve gero lævis recipit qvæ Carmina chartam,
 Dum super hæc primam pansa tenetur aqvam;
 Illa mihi primis reflexa videtur in undis,
 Pendet ut in mediis scripta fuisset aqvis:
 Et Tibi qvot scribo scriptumqve videtur in unda,
 Qvot voveo inqve ipsa pœne vovetur aqvâ:
 Votaqve qvæ gemino, rursus geminantur ab unda,
 Opto qvot, in summis Najas & optat aqvis;
 Cum Tibi per ripas lætorum millia vovi,
 Bis Tibi lætorum millia lympha vovet.

¹ *Ed. Scar.*: Palmqvist!

EN Tibi transmitto qvam, Vir Generose! Camenam,
 Sub Jove, sub cœlis hanc modulatus eram.
 Cumqve Ego fossilem¹ modulator obambulo lympham,
 Sponte suâ pandit mens operosa modos:
 Dumqve quid invenio numeros quod currit in aptos,
 Mox in Gramineis membra repono locis,
 Qveis superinjicio chartam, ni terra sit uda,
 Carmen & inscribo quod meditatus eram;
 Sæpius ad truncum mea membra manumqve reclino,
 Corpore cum nolim tangere creber humum,
 Atqve meam teneo figoqve in cortice chartam,
 Sic superinscribens quos Tibi mitto jocos:
 Hicce mei affultu recipit Tua nomina stipes,
 Ille Tui leviter vota valeqve capit.
 Sis memor hinc Leidam quævis quæ² circuit arbor,
 In Se quid memoris sentit habere Tui;
 Si foret heic laurus, darem Tua nomina lauro;
 Si cedrus in cedris scriptus ubiqve fores.

¹ *Ed. Scar.:* muralem.

² *Sic ed. Scar.; ed. Gryphiswald.:* quivis qui.

LUSUS EXTEMPORALIS

Ad Amicum quendam.

Oxoniae 1712.

EN jaceo multâ jam circumfusus ab herbâ,
Et fere sufflavis occulor Ipse rosis:
Sicqve meos artus gramen circumtegit, herba
 Ut circumerrans sit modo visa mihi:
Hæc me porrectum numeroso corpore stipat,
 Atqve mihi tenebris frigora mista facit:
Arcet & à nostro Phœbeum corpore lumen,
 Illius & radiis tangar ut Ipse vetat.
At quæ se motat mea dextra canitqve movendo,
 Undiqve se Phœbi lumine plena movet.
Sive videre velit, modulor quæ Carmina, Phœbus,
 In numeros properam sive juvare manum;
Sive meam Musam quasi priscus amator adire,
 Ad chartam & digitos nam mea Diva jacet.
En latus ad nostrum cum sic mea Musa jacebat,
 Et nos circumstans condidit herba duos:
Illa meum tetigit blande bis terqve lacertum,
 Atqve meas mulsit delitiosa genas:
Et sub blanditiis dixit, dic oro salutem
 A — — — multam, dicqve quod opto, Tuo:

Adde, qvòd Illius sic ducar amore Camena,
 Illius ut potior qvòd sit amore Tui:
 Adjice qvòd Phœbus, (nam sic mihi dixit in aurem,)
 Illum Cultorem¹ nominet Ipse suum:
 Temet & adnumeres nobis, tribus ut sit amicus,
 Scilicet ut Phœbo, sit mihi, sitqve Tibi.
 Nosqve tenet junctim qvia Tres hic cespes & herba,
 Jungit &² hâc votum Ternus Amator humo.
 Conticuit, virides cum lumina mitto per herbas,
 Intueorqve meam sed modo mente Deam:
 En citius dictu, mihi Nympha subibat, amicta
 Qvæ viridi steterat, sis memor ipse, togâ;
 Binaqve qvam tantum divisit utrinqve fenestra
 Et plateæ in latum non spatiantis humus:
 Cumqve animum vitis nostrum diffudit & uva,
 Vesper & incepit cum tenebrare diem:
 Qvæ nos transversis Bacchumqve videbat ocellis
 Subjectas simulans cauta videre vias.
 Atqve Comes noster cum se curvabat, & Ipsum
 Vitiferum multo flexit honore DEUM;
 Illa retrospectit, memini, paulumqve favebat,
 Et genibus flexis officiosa fuit;
 Demisitqve femur, qvòd mos solet esse Puellæ,
 Corpore demisso sit placitura putat:

¹ *Ed. Scar.*: Cultorum.

² *Ed. Scar.*: in.

Non secus ac gratum foret id nimiumqve venustum,
 Corporis hanc partem sic sinuare Sui,
 Hæc modo flexibilis nam Pars agilisqve Puellæ
 Si sit qvod multis sit placitura putat:
 Illa fuit viridi velut undiqve gramine cincta,
 Floribus aut Majæ sicut amicta foret.
 (En calamum cingunt, chartam Musamqve canentis
 Melliflui flores, multaqve thymbra, mei,
 Jamqve hanc succinerem modulis cum forte Puellam,
 Accidit è thymbraë flore cadebat¹ apis;
 Inqve ipsum Nymphæ nomen, qvasi dulce qvid esset,
 Deqve ipsis traheret mel velut Ille modis,
 Nescio de Nympha num combibit Ille pusillum
 Succum, sed numeros impedit usqve meos:
 At fugit, en video qvod jam flavescat utrumqve
 Ei femur, ad sua qvod tecta favosqve volet.)
 Sed mox hæc intra se claustra Puella recepit
 Et subiit facies qvæ sed anilis erat,
 Cui demsit canos & multas² vespera rugas
 Et juvenes fecit virgineasqve genas;
 Hinc, memini, nostrum qvidam cum mobilis esse
 Illius vellet flexibilisqve poples;
 Qvod grandæva Illi toto cum corpore Mater
 Bis pede bisqve comis officiosa foret;
 Sponte suâ flexit sed se cum fronte capillus,
 Qvippe ætas capiti pondus onusqve dedit:

¹ *Ed. Scar.: capebat.*

² *Sic ed. Scar.; ed. Gryphisw.: multos.*

Ipse sed optici, nosti, mutusque sedebam,
 In facie dubiæ quid¹ gravitatis habens:
 Inque meum repsit cerebrum quia Pieris, inde
 In se etiam mentem fixerat Illa meam,
 Atque animo quicquid meditabar, ab ore vetabat²,
 Iret ut in voces hoc sonitumque, meo.
 Musa suum lusit quia sic risitque Poëtam,
 En pœnam, dixi, quod sis iniqua, lues³;
 Hinc magis Illius prius ut non tangor amore,
 Cum solâ solus non magis ipse jocos;
 Quem docet, excipio raro jam Carmine cantum,
 Vix quoque si jubeat multa rogatus ago.
 Sed mihi surripuit non plus hoc temporis, una
 De toto Phœbi quam solet hora die.
 Parte reor cœli jam dum quoque pergit⁴ eadem
 Phœbus, vix ierat quinque decemque gradus.
 Quamlibet is currit semper properatque per axem
 Sustulit undecimum vix tamen Ille pedem;
 Vixque unum Carmen jamdum confecit in axe,
 Tot prope cecini cum tamen Ipse modos:
 En prope sub plantis ludit resonatque fluentum,
 Pisciculosque unus qui capit adstat aquis:
 Ultimus hic numerus cum clauderet Ipse priores,
 Insidiis piscis captus & alter erat:

¹ *Ed. Scar.*: quid quid.

² *Ed. Scar.*: vetebat.

³ *Ed. Scar.*: quod sit iniqua lues.

⁴ *Ed. Scar.*: perget.

Venit ut ex undis multum qvasi lusit in aurà,
 Et saltus qvosdam fecit ibiqve modos;
 Inqve auram sursum cum desiit Ille salire,
 Desiit & plectrum Nympha movere meum.

FABULA

De

Perillæ & Nerei Amore.

INter Hyperboreas olim pulcherrima Nymphas
 Telluris proles prima, Perilla fuit:
 Sola fuit qvondam spatiataqve litore sola,
 Nam fuit Ipsa Sibi delitiosa comes.
 Pax erat Oceano siluitqve & ventus & æqvor,
 Ac instar lævis¹ marmoris unda stetit:
 Huc illuc agiles salisse sub æqvore pisces
 Visum est, & tremulos effigiasse sinus;
 Sol & marmoreis paulum tremulabat ab undis,
 Totus & in fundo concavus axis erat:
 Qvæ steterant supra, montes sylvæqve domusqve
 In medio veluti mersa fuere salo:

¹ *Ed. Scar.*: lævi.

Cumqve suas volucer vibrabat in aëre pennas,
 Umbra & sub ponto visa volantis erat:
 Ipsaqve sub lymphis speciosa tuentis imago
 Constitit, inverso cum pede juncta pedi:
 Cum sua membra movet, sua membra movebat imago:
 Risit, sub medio risit & umbra freto.
 Sed simul huic latuit Nereus conterminus umbræ,
 Inqve suis gelidis arsit Amator aqvis:
 Os qvia Virgineum densis suspexit ab auris
 Sole repercussum, pulchrius inde fuit.
 Non secus ac aqveos Iris spectata per arcus,
 Non secus ac Eos cum exit & intrat aqvas:
 Hæret in obtutu subqve undis concipit ignem,
 Inqve suo insidias æqvore tutus agit:
 Et modo nunc udo centum sub pectore versat,
 Et modo jam centum non probat Ille dolos.
 Jam trifido voluit litus subvertere telo,
 Ut suimet ulnis excipienda cadat.
 Jam placet à toto secernere litore litus,
 Ut sic amplexum sponte juvantis amet¹:
 Jam comes esse suis qvas Phœbus colligit undis,
 Imber ut in Nympham tutus Amator eat.
 Increpat Ipse tamen Se, nam non esse venustum
 Dicit, pollicitis est capienda meis;
 Protenus è summis canum caput extulit undis,
 At sua canities fronde adoperta fuit:

¹ *Ed. Scar.*: amat.

Si tenerum placeat, dixit, Tibi nomen amantis,
 En heic qvi præfert nomen amantis adest:
 Divaqve si fieri calidisqve assvescere votis,
 Te nauta & pontus Te qvoqve Nympha colet.
 Si Tibi¹ divitiæ cordi si gemmea dextris
 Sceptra, en has tantum possidet æqvor opes.
 Si Tibi displiceam pro Te feret altera pontum,
 Illa Tibi leges & Tibi jura dabit.
 Nympha sed expavit totoqve expalluit ore,
 Sic velut in gelidas lapsa fuisset aqvas:
 Littora devovit, per densas concita sylvas
 Erupit, timidæ & prætulit ora fugæ:
 Non timor Ei sylvæ præruptaqve saxa fuere,
 Ipse fuit Nereus, litus amorqve timor:
 Hinc cupit in mediis totam se condere lustris;
 Jamqve est nec tigris neve læna timor.
 Qvæ prius ad qvamvis mollemve² cohorrui auram,
 Jam cupit ut toto Jupiter axe tonet:
 Nam prope subseqvitur vario cum murmure Nereus,
 Et sinuat gressus insidiasqve parat.
 Jam fere currentis retinet vestigia Nymphæ,
 Jam qvasi sub pedibus ludere visus erat.
 Cursus erat rapidi veluti torrentis, & Ipsa
 Vox erat Ei tanqvam grande sonantis aqvæ:
 Nunc gemit & qveritur, tumido nunc ore minatur,
 Jam vocem intendit, jam qvoqve frangit amans;

¹ *Ed. Scar.*: Sibi.

² *Ed. Scar.*: mollemque.

Cæcus & in scopulos, truncos salebrosaqve saxa
 Irruit, ac artus vulnerat Ipse suos.
 Nympha per objectos lacerat velamina ramos,
 Sente secat¹ teneros, qvâ patuere, pedes.
 Vix bene jam spirat, pectus qvasi clauditur auris,
 Multus & è toto corpore sudor abit:
 Colligit hunc Nereus, tepidis² immiscet & undis,
 Charaqve de charo corpore gutta fuit:
 Gutta sed invito, mirum, se miscuit undæ,
 Dumqve undam tetigit, frigida facta fuit.
 Rupis erat juxta propere qvam scandit anhela,
 Qvæ foret æqvoreo non adeunda DEO:
 Fessa licet rupem superat, timor addidit alas,
 Nullaqve cum saxis lucta laborqve fuit.
 Unda per erectum sic fertur in aëra plumbum,
 Inqve altum multo flumine pressa salit.
 Constitit alta jugo Laurus, Tua dicta, Minerva!
 In qvâ Pyramidos forma decorqve fuit.
 Huc volat & brevibus laurum sic implicat ulnis,
 Prout hedera aut qvævis reptilis herba solet.
 Hic sine voce stetit, demisit timor ipse loqvelam,
 Spiritus & presso stipite pressus erat.
 Qvod potuit tantum, timido modo murmurat ore,
 Invocat & fessâ & supplice voce Deam:
 Affer opem, dicit, Te amplector in arbore³, Diva!
 Me in gremio lædi ne patiare Tuo:

¹ *Ed. Scar.*: secans.

² *Ed. Scar.*: trepidis.

³ *Sic ed. Scar.*; *ed. Gryphisw.*: arbor.

Moxqve preces, lachrymas, plausus confudit in unum,
 Oscula corticibus multa & amara dedit:
 Annuit Ei Laurus, fuit ipsa sub arbore Diva,
 Anxia pro castâ virgine virgo fuit:
 Exit & à calido Nympham Dea cortice vellit,
 Et subit in gremium qvo prius arbor erat.
 Cum tremulum vidit, pallentia lusit in ora,
 Lusit & in laceros Diva jocosa sinus.
 Qvumqve jocis animum dederit faciemqve Puellæ,
 Alloqvitur blandis seria mista sonis:
 Nescis & ô nescis thalamos qvos effugis, inquit,
 Sceptra, DEUM ponti, divitiasqve fugis.
 Siste, Perilla! gradus, agitur pars tertia mundi,
 Sceptraqve Junoni & regna secunda Jovi;
 Qvem fugis, è multis multæ petiere Puellæ,
 Votaqve multarum sola Perilla fugis.
 Cur mihi blandiris, cur me Tua brachia mulcent,
 Es mea, crede mihi, sumqve, Perilla! Tua;
 Inspice si possis pectus vel & inspice vultum,
 Dic mihi num pluris Te Tua mater amet.
 Affer opem, clamas, magnus Tibi Nereus instat,
 Qvicquid opis possim, me tribuente, feres:
 Inspiceres utinam volueris tua tempora vitæ,
 Sponte nec hunc peteres sollicitata torum:
 Æqvoris in thalamo Nymphas post secla sedentes
 Aspicias oculis invida sæpe Tuis.

Supplicat Illa tamen pulchra ore rubente Perilla,
 Unus amor, dixit, Tu mihi Pallas! eris.
 Oscula non ausit labris vel forte neqvivit
 Nympha dare, Illa brevis celsaqve Pallas erat:
 Figit ubi potuit, gremio qvia Palladis hæsit,
 Huic dat, in hoc condit svavia multa sinu.
 His Dea mota fuit, parvæ mox cassida fronti
 Applicat & teneris ægida qvanta toris:
 Inde ferox refluit Nereus stimulatus ab irâ,
 Inqve Suis semet condit amarus aqvus.
 Nostra Tibi vilis qvamvis sit regia, dicit,
 Et licet armisonans sit Tibi Pallas amor,
 Te tamen ambobus claudam, mihi crede, lacertis,
 Hoc in corde tenes plus qvia parte mei:
 Dixerat, & propere nunc huc, nunc volvitur illuc,
 Jam ruit in gyrum, jam qvasi lentus abit:
 Labitur in cuneum, subtensum format & arcum,
 Inqve latus pergit, circuit atqve cavat.
 Si referat verum vates, Tua terra, Perilla!
 Effigiem magni pectoris inde tulit.
 Ipse DEUS multo circum Te flumine currit,
 Teqve suum veluti sangvine pectus alit:
 Inluit & refluit, terræqve in viscera dulcem
 In venas instar mittit Amator aqvam.
 Dat qvoqve, si credas, jamdum mulcimina Nymphæ,
 Atqve preces repetit num velit esse sua.

ULTIMORUM LAPPONUM
DESCRIPTIO.

U^Ltimus in terris recubat quo circulus, ursa
Qvo decies septem surgit in axe gradus,
Et medio occasum tumulat quo Phœbus in ortu,
Hesperus ac oritur, Lucifer ipse cadit:
Sæpius in Cœlo quo Sol ruit altus, in uno
Qvo vesper miscet seqve ubi mane loco.
Hic videas Homines parvos & in ore rotundos,
Et membris graciles, moribus esse feros:
Eis rubet ad pectus vestis, sciteqve plicatur,
Et rubeas ornat fibula multa plicas:
Pars ea sed nuda est, qvâ cingunt pectora costæ,
Est ibi dissuto vestis aperta sinu:
Sæpe sub hoc Boreas male cum frigesceret axe,
In tali referunt intepuisse sinu.
Per saltus volitant, sylvasqve nivesqve fatigant,
Atqve feri pellunt in sua lina feras:
Sæpe solent longos¹ plantis subnectere contos¹,
Ac timidâ citius currere sæpe ferâ:

¹ *Edd. Gryphisw. et Scar.:* longas contas.

Ipse Patrem natus, Catulus velut ipse lyciscam
 Insequitur, cursu non tamen ambo pari:
 Ambo tamen pariter condunt sub pectore tela,
 Sæpe Tuo, Lynx! at sæpius, Ursa! tuo;
 Direptoqve feris circumdant tergore membra,
 Fit toga, fit tegimen, qvod prius ursa fuit:
 Sic plane induitur, modo pronus & ipse recumbat,
 Cognatâ posset fallere pelle feras.

**In Poëtriam qvandam,
 cur Carmina Ejus placeant.**

DIc mihi cur nervus, qvem tangit amœna puella,
 Plenior ingenio delitiisqve sonet;
 Cur qvodam inficiant sua Carmina nectare Nymphæ,
 Cur vox è pulchro dulcior ore fluit:
 Dicere qvicqvid amat, fluit id dicentis ab ore,
 Contingitqve labris verbula qvæqve Suis;
 Hinc amor in cantu est geminus, non Carmina tantum,
 Ob labra sed vocem dulce canentis amant.

In eandem, ut mihi rescribat.

Non adamo tantum digitos lingvamqve disertæ,
 Labraqve, qveis toties oscula ferre velim:
 Sed qvodecunqve moves qvando Tua Carmina condis,
 Nempe Tuum totum mobile corpus amo:
 Fortunatus ero, parvam si forte Camenam,
 Literulam aut noster sit pariturus Amor.

Delia in nive ambulans.

Sola ut per flavos spatia est Delia campos,
 Alatus subito desuper imber adest:
 Adstitit è summa delapsus Jupiter arce,
 Ut DEUS argenti luderet imbre Deam:
 Qva patuere sinus, se nix heic indidit audax,
 Se velut in nidis multa recondit avis:
 Mæsta sed in lachrymam semet guttamqve resolvit,
 Vieta qvò à gremio candidiore foret,
 Membraqve dein fluxit tristis per lactea, demum
 In tunicæ limbo gemmula facta stetit.

In Puellam dictam VICTORIA.

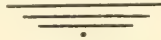
Lux Tibi natalis dederat Victoria nomen,
 Multorum es voto nobilitata Ducum:
 Arma licet capias¹ nusquam Vietricia, Vietrix
 At qvò sis, dono, Nympha! Parentis habes.
 Forma Tua est Vietrix, hinc multa trophæa locabis;
 Sed scio succumbes qvò qvoqve Vieta semel.

¹ Sic ed. Scar.; ed. Gryphisw.: capies.

In Parentis mei effigiem Æneam quæ non
 liqvefacta est & evanuit in domus
 Ejus incendio.¹

MIra Tibi referam, fuit hæc indemnis imago
 Sub flamma, flammis cum periere Lares:
 Es, Pater! ut Phœnix, Tua forma renascitur igne,
 Vivaque per flammam in sua fata redit.

¹ In editione quoque Scarensi hoc tetrastichon ultimum locum tenet; præcedunt autem ibi duo epigrammata ejusdem argumenti.

Haec sunt carmina primæ, Gryphiswaldensis, editionis Ludi Heliconii; illa autem quæ sequuntur ea sunt, quibus aucta fuit editio secunda, Scarensis.

Ad
Virum Celsissimum
Carmen Epistolare.

EN Tibi quid referam? liceatne referre jocosa?
Ludere nam Tecum nostra Camena cupit.
Quid decus est pulchræ quid forma venusta Puellæ?
Ni quoque sit cultis delitiosa jocos.
Tempus adest, Phœbus cum multus in axe moratur,
Serus in occiduum cum cadit ille mare.
Cum propior geminis rutilus fert lampadas ursis,
Nec procul a Boreâ dissidet altus humo.
Tunc mea, quam numerem minimas Heliconidas inter,
Me prope sub myrto musa Borea fuit.
Et mihi dic, Vates! ait, quid agrestis in umbra,
Inque suburbana, lente! recumbis humo?
Quidve domi latitas, qui jam peregrinus ab oris
Nuper ad hæc Patris factus es arva redux?
Surge, precor! rursusque migra properanter in urbem,
Quæ Duce quæ populis ambitiosa tumet.
Quæque Virûm Lauris, quæ Dîs quæ Principe gaudet.
Totque ubi sunt aulæ totque trophæa nitent.
Quid juvat hoc ruris, quid nos jaceamus inertes?
O quam nos nymphas urbs populosa decet!

Risit ad hæc Vates retulitque jocanter, amica!
 O quam diversæ te trahit Urbis amor.
 Nilne times Procerum, gemini nil Principis aulas?
 Nil quoque Bellonam, quæ tenet urbis ebur.
 Quid velis ignotos inter, quis carmen amabit,
 Et quis delitias Martis in urbe Tuas?
 Sunt ubi Magnates, qvi musam & Pallada spectent!
 Est ubi sub nostro Delphica terra polo?
 Hinc maneat potius, cole mecum hoc ruris & urbem,
 Aptius adveniat cum Tibi tempus, adi.
 Vel scio quid facies, si sit Tibi tanta cupido
 Imbelli fortes jam penes esse Viros.
 Indue Cæruleum, Parnassidos exue cinctum,
 Amazonem poteris, vel simulare Virum:
 Vel poteris Martem, Clypeo circumdare pectus,
 Si velis & geminas ense gravare manus.
 Sive Deam Belli; circum modo solvito crinem,
 Atque supra binas Te relocato rotas.
 Sic transformis eas; & in hocce placebere cinctu,
 Temporibus cinctus par erit ille Tuis.
 Dumque tenes urbem, quam multa palatia linque:
 Sitque modo oculis curia tacta tuis:
 Neve gradum sistas, socies nec carmina nervis,
 Quam cum * * * * sit tibi visa domus.
 Est puto pallenti est flava circumoblita calce:
 Miles ubi excubias alter & alter agit.
 Quam dum rescieris, properes, Heliconi! parumque
 Dum retrahes animam, in limine siste pedem.

Dicque tuum nomen, frontemque fidemque revela,
 Et Citharæ carmen vel qvoque junge lyræ.
 Nec metue, est comis Nymphisque affabilis, esset
 Clio! velut proles, Melpomeneve! Tua?
 Est Vir adhuc juvenis; liceat si credere famæ.
 Quippe mihi nondum notus ab ore fuit.
 Frons est Ei facilis, ridensque patensque Camenis:
 Sic quasi, Mæcenas delitiose! Tua.
 Labraque purpurei sunt plena decoris, ut olim
 Vaticinor Svadæ dulciloquentis erant.
 Flamma novusque novusque Vigor translucet ocellos,
 Temporis ambiguas queis videt Ille vices.
 Hunc simul ut spectas, erit Is Tibi Magnus Apollo:
 Illiusque oris forsán Apollo fuit.
 Ut venit adpropera parvumque dedisse libellum,
 Nomine qui Borea est dicta¹ Camena refer.
 Et nomen fateare meum, fateare Parentis;
 Eique Tuos narres officiosa jocos.
 Sive Leonta velis, formosam sive Coronin,
 Sive referre Tuos, dulcis Olivi! faces.
 Sunt modo fabellæ, vel res sine pondere, qvales
 Garrula, cum veniat vespera, narrat anus.
 Ast ideo volui sint ut sine pondere, mentis
 Ut bene discutiant pondera multa Tuæ.
 Et ne dextra vacet, sparsum qvoque porrige carmen;
 Tingat at exiguus, dum legit, ora rubor.

¹ *Ed. Gryphisw.:* dista.

Cum legit & narras, si forte supervenit alter,
 Si rota ferrisonans, saxave pulset eqvus:
 Tunc tenet aut portam Magnas, aut limina Princeps,
 Adque Tuas Musas Ille vel Ille cupit.
 Si, Parnassi! sapis, tunc post aulæa jaceto;
 Dumque vacet, Phœbum rursus adito Tuum.
 Si Te Hic Phœbus amet, solet Is peramare Camenas,
 Quam, Parnassi! mihi magna Minerva foret.
 Hanc Tibi, Celse Comes! Boream cum mitto Camenam
 Nox* est, qvæ vincit pœne nitore dies.
 Qvam celebrant ludis juvenes, celebrantque venustæ,
 Quam Dryas & Najas, qvam qvoque rura colunt.
 Ponitur in medio sublimis in aera malus**,
 E qvo cum Lauris pendet Oliva novis.
 Qvem circum Juvenes saliant mollesque Puellæ,
 Altera cum alterius consociata manu.
 Credere si liceat, sua tunc capit omina Vulgus,
 Tunc populo sortes Vulgat Apollo suas:
 Si saltent, referunt, plectantque hâc nocte choræas,
 Inde sequens annus delitiosus erit.
 Hinc ego nunc modolor, nocturnaue carmina pando:
 Omen inest, annus delitiosus erit:
 Omen inest, recinent Tibi carmina mille Camenæ,
 Seque Tibi faciet¹ Musa Borea sacram.

* Miðjomars natten.

** Dantza omfving majstougen.

¹ *Ed. Scar.*: facies.

Pompa antefunebris
Cum Regina Avia Sveciæ
HEDEVIGA ELEONORA
Comitante Sceptro, Corona, Aula, Milite,
efferretur ad Sepulchrum.

FRangito, Sappho! citharam, fidesque
Rumpito lætas, Tibi, Nympha! tempus
Venit, ut tandem incommitata nervis
Carmina cantes.

Qvæ volaras sic toties ab arcto,
Fama! in Europen Svionas celebrans:
Jam sede ad bustum, & simul ede paucas
murmure voces.

Gloriæ arctoæ Dea! tot triumphis
Clara, tot lauris, geme! proque Lauro
Sit Tibi jam Vitta, loco triumphi
Pompa doloris.

Tu terror qvondam populis decore!
Aureum Sceptrum! quid adhuc smaragdis,
Qvid micas astris, comiteris urnam
usque sub orbem.

Tuque quæ splendes adamante, quæque
 Purpuram illustras radiis, Corona!
 Jam cuba pulvino in atro, jaceque
 pallida gemmis.

Aula! tot quondam Proavis avisque
 Inclyta, Europæis quoque sidus aulis.
 Jam minor justo es, comitare pompam,
 orba Parente.

Miles Arctœe! hanc quoque claude pompam;
 Mœste & inversis spatieris armis!
 Atque humi spectes, & amicta pullo
 Pectora plangas.

Tu Parens Tellus* Veterum Gothorum!
 Gentium Bellona & origo quondam!
 Jam comis passis laceroque amictu
 adgeme pompæ!!!

In

Fabros qui majores ferri massas formant.

Admovet Hic pondus rude præcipitatque Caminis,
 Hic ustum lignum suggerit, Ille faces.
 Succutit & versat massam hic, hic forcipe prendit,
 Incudi candens ille reponit onus.

* Svecia.

Hic circum in eundem pergit, diffingit & ornat,
 Ingerit hic rivum grande sonantis aquæ.
 Ex sonitu surdi stabant, ex sulphure nigri;
 Adde modo rugas ora Charontis erant.

In
 Fodinam Fahlunensem.

EN mirum! in situlâ superis delabor ab auris,
 Et feror ad manes pendulus usque nigros.
 Sed mihi dum medio vibrabar in aere pendens,
 Dulce fuit sacros concinuisse modos,
 Dulce fuit tenuem fragilemque expendere vitam,
 Funis ab arbitrio quæ mihi tota stetit.
 Ecce in fodinæ latebris ruit infera turba,
 Sub vultu fusco me comitesque stupens:
 Subvolvitur lapides pars, pars in pulvere sudat,
 Deiecit hic lignum, suggerit Ille faces.
 Ille subit latebras, Hic exserit ora lacunis
 Usta, Charon vel quæ rideat ipse niger.
 Nititur hic tremulis scalis, subsidit in urna
 Hic, medium tantum sustinet urna virum.
 Hic sinuosa teritur strata, hic et pergit in orbem:
 In gyrum parvos Ille recurvat equos.
 Omnia quid memorem, sunt plena laboris & artis,
 Non ars materiâ est, illa nec arte minor.

In nuptias Cujusdam dictæ Aurora
cum Sene.

Nilne Tui pigeat, nullo sis tactane luctu
Velle apud antiquum nocte jacere virum.
Si sapis, Aurora! cito quolibet aufuge mane,
Et Phœbum in cœlos concomitare Tuum.

In Auroræ Cuiusdam & Juvenis nuptias.

Innumeros ambo numeretis ut ordine Soles,
Auroras nullas Luciferosque precor.
Scilicet ut vestros Aurora & Lucifer inter
Transeat amplexus delitiasque velim.

In Eosdem.

Pulchra Tuo irradiet semper Matuta cubili,
Fervidus & medio Sponsus in igne cubet.
Non timeas tenebras, semper Tibi crastinus atque
In medio, miror, noctis aprieus eris.
Cum Tua puniceis thalamis Pallantias exit,
Tempora tunc dicam noctis opacus agis!

Aliter.

Diva modo pernox amplectitur ipsa maritum:
Anniculus gremio Tu sed inesse potes.

In Juvenis & Vetulæ muleris nuptias.

CUr vetulam ducis, Juvenis peramande Puellis?
 Cur gelidam calido vis refovere sinu.
 Credideris forsā recalescere posse morando,
 Ut gelidum qvondam Pygmalionis opus.

Aliter.

QVid velis, o Juvenis! Vetulam Tibi jungere lecto:
 Et gremio tantum qvid refovere gelu.
 Est veluti glacies, fortasse liqvescet in undam,
 Cum flammis circum fota sit illa tuis.

Aliter.

NOn bene conveniunt nec in unâ sede morantur,
 Qvæ sunt naturis dissociata suis.
 Mollia cum duris, cum siccis humida certant;
 Cumque igne & calidis frigida pugnat hyems.
 Num par hoc dispar concordia svavia junget,
 Sicca dabit Juvenis, humida reddet anus.

Aliter.

QVot Tibi non canerent mea Carmina vota, Belinda!
 Qvot non optarem delitiosa tori.
 Si prius, ut fueras olim, juvenescere posses;
 Sique novata annis Colchidos arte fores.

In par senile cum inirent nuptias.

CYpri! move risum, festisque applaudite Musae!
 In numeros tremule, curva Senecta! rue.
 En celebrant tædas, ineuntque recentis amoris
 Fœdera, qveis ardor nullus & ignis inest.
 Sic reor umbra umbræ, sic viti jungitur ulmus:
 Marmora Sculptoris sic sociantur ope.

Aliter.

RUGa Tua, o mulier! sulcet qvam tortilis ora;
 Inque quot est pellis ducta reducta plicas.
 In rugis habitas, qvas si replicare per orbem
 Posses, o esses qvam spatiosa gigas,
 Corpore credo tuo gemino fores æqva Parenti,
 Et totum posses intus habere Virum.

In Doctissimi & Pulcherrimæ Nuptias.

OBene qvam Docti circumdent brachia Pulchram:
 Qvam bene formosas ingeniosus amet.
 Nam mens in qvovis habitat mortale superne,
 Forma loco semper inferiore jacet.

Aliter.

OBquam sis cultus, nove Sponse! at cultior illa
 Ex Te vaticinor post breve tempus erit.

In Poetæ & Puellæ Nuptias.

INcole Parnassum nunc, Sponse! adamaque
 Camenam;
 Virgineumque sinu nunc Heliconæ fove.
 Sique dies æstu caleat, si labra sitescant,
 Ex aganippeo plurima fonte bibas.
 Carmina cum cantas, cum plectis pectine nervos,
 Tangere fac nervum discat ut Illa tuum:
 Et cum per resonas jam ludis arundine silvas,
 Non procul a sponsâ ludat arundo Tuâ.

Aliter.

EN vates! geminam sed in unâ virgine Musam
 Tam, Romane! tuam, quam quoque, Svece! tuam.

Epithalamium in amici poetæ Nuptias.

ARmisoni strepitus procul hinc procul este timores;
 Et triplex triplici rumor ab hoste tace.
 Ast Citharæ subeant ac pulsæ pectine nervi:
 Multa Tibi & svetis gaudia juncta jocis.
 Ad numerum nymphæ saliant plaudantque choræas,
 Molliter alternent hæ sinuentque pedes.
 Nam datur *xxxx* conjux datur ecce *xxx*
 Incipiunt pariter conjuge & ambo frui.
 Ille lyræ solers tot amatus sæpe Camenis,
 Unius est Nymphæ non nisi factus amor.
 Dicitur Hæc (liceat laudanti credere famæ
 Cum nec adhuc oculis nota sit Illa meis)

Moribus esse Charin; oculis ac arte Minervam:
 Et labiis Floram; ac ore genisque Cyprin.
 Possidet has Divas junctim spectatque tenetque
 * * * *, teneat possideatque precor!

Pluribus una Charis placuit sive una Minerva;
 Ast Hic, multorum quod fuit, unus habet.
 O novies faustum! o veneris sub sidere natum!
 Cujus in amplexum hæc Sponsa venusta venit.
 Vaticinor decimo cum Luna moratur in orbe,
 Sponsus erit genitor, sponsaque mater erit.
 Sive Puer niveus vestrum distingvet amorem:
 In vestra aut ludet parva puella domo.
 Moribus Hi referant Charites referantve Parentes;
 Ore suam matrem Hæc reddat, Hic ore Patrem:
 Noscitet ut genitor parvâ sub imagine vultus
 Ipse suos; videat Mater ut ipsa suos.
 Sin numerosa domus fiat, sique annua proles;
 Hic Matrem, Hic Patrem, Hic effigiabit avos.

In obitum Puellæ dictæ Dorothea
 in veris tempore.

CUM Ver extinctos veteresque regnare flores,
 Atque animare solet quæ periere rosas;
 Majaque cum veniat, cum circum sarta Puella
 Et Juvenis palmis consociata ruit;
 Tunc, Dorothea! fugis, tunc Ver dulcesque Choræas
 Linquis & in brumæ tempora tristis abis.

Es quasi Narcissus, solet is pallescere, primi
Tempora cum veris pulchraque Maja venit.

Aliter.

CUm novus in Vernos ales fert stramina nidos,
Cum conjux volucer se super ova locat:
Tunc cadis exanimis, nec pullos elicis ovis;
Nidulus exiguas nec tuus abdit aves.

In Poetam naufragum & ejus Camenam.

Proh dolor! in gelidis jacet Is gelidissimus undis,
In cujus tantum lampadis ore fuit:
Proh dolor! in frigus formosus vertitur ignis,
Atque in pallorem tantus in ore rubor.
Quid cum Vate velis, Raptor! non cantat in undis,
Et tibimet Musam non dabit ille suam.

Aliter.

EN perit in gelidis, proh luctus! naufragus undis
Carminibus poterat qvi sociare fidem.
Ecce suo junctim moritur cum Vate Camena;
Num Dea sic possit numne Camena mori.
Cumque Illo junctim moritur qvoque multus Apollo;
Numne Deus possit, num vel Apollo mori.
Ah non! Musa modo vivat, modo vivat Apollo:
Crede mihi haud poteris, Chare Poeta! mori.

Aliter.

CRedere figmentis si vis, est Vena Poetis;
 Et dulcis Vatum rivus ab ore fluit:
 Sed Tibi cum tantis sic naufragus incidis undis,
 Nullus erit rivus nullaque vena magis.

In Poetam qvi sa in sagum produxit.

VOx velis ut sagi sit se productior, ipse
 Nolis & ut bellum sit breve sitque sagum:
 Te toga fortassis, Vates! vel pacis amictus,
 Sed scio non poterit nobilitare sagum.

In libellum nostrum dictum Dædalus
 Hyperboreus.¹

DÆdalus en auras carpit, ridetque superne
 Qvos sibi Rex Minos struxit in orbe dolos.
 Auras arte tuâ sic tu, mi Dædale! carpe,
 Atque dolos ride qvos Tibi turba struet.

¹ *Hoc tetrastichon impressum est paginae tituli editionis Daedali Hyperborei, quae descripta est typis Wernerianis Upsaliae 1716. cuiusque praefatio data est »Upsala den 23 October. 1715».*

Aliter.

TE quia tot vallis Minos, quia milite claudit,
 Atque Tuæ in patriâ vile sit artis opus:
 Dædale finge alas! transque æqvora dirige cursum;
 Non ibi clausus eris, non ibi vilis eris.

[Aliter.¹]

SÆcula vel redeunt, & prisca reluditur ætas;
 Vel redit in tempus Dædalus ipse suum,
 Quippe olim medios sic fugerat Ille per hostes;
 A nostro ut noster Dædalus hoste fugit.

In parentis mei Schibboleth.

Discimur hic, Genitor! liber est tuus ille Magister;
 Quomodo sit proavus sitque loqvutus avus.
 Qvaliter & noster, domuit cum Tevtonas, inter
 Rite loqvebatur Magnus Adolphus avos.
 Qvaliter Herois tanti qvoque Nata sit olim
 Cum Musis cultâ voce loqvuta suis,
 Qvaliter & subitis Hostem qvi terruit armis
 Gustavus nostri Carolus orbis honor.

¹ Hoc tetrastichon in Ludo Heliconio non invenitur; impressum autem est paginae tituli libri *Daedalus Hyperboreus*, quae pagina descripta est typis Wernerianis Upsaliae 1716 una cum praefatione data «Stockholm den 23 December 1715». — Exstat etiam haec pagina tituli, ceterum eadem et praefationi eodem die datae praefixa, sed indicans se Holmiae 1716 typis Wernerianis impressam esse. Werner enim typographus regius Holmiae idemque typographus Academiae Upsaliae erat.

Dicta doces Regum magnisque insculpta trophæis
 Verba, & tantorum in marmore sculpta Ducum:
 Sed quia jam veterum sunt rudera facta trophæa,
 Verba simul pereant ne quoque tanta caves.

Aliter.

EN duplici triplici fortis Svio cingitur hoste,
 Hic Danus infelix, hic quoque Tevto venit!
 Sed patriam violet ne Tevto Danusque loqvelam,
 His queiscunque potes viribus ipse caves.

Aliter.

QVid, Svio! nilne sapis, nil quam præsentia curas,
 Et modo spectari quod queat ante pedes.
 Neve, oblite Tui! vis præsciis esse futuri,
 Nec bene præteriti temporis esse memor
 Sed, Genitor! melius, præsentia nosse simulque
 Quæ fuerant & quæ præteriére, doces.

Aliter.

CUm Tua flagravit, Pater optime! villa, disertum
 Per flammam referunt hunc periisse librum.
 Usque at adhuc vivit, subiit non ille supremos,
 Neve gravis Svionum lingua decusque rogos.

Aliter.

SVada vetus Svionum moritur, vos ducite pompam;
 In Te sed rursus fit rediviva, Parens!

In Amazonem Victam a milite.

Quid sis crudelis? quid mollem sævis in hostem?
 Stringe modo gladium, & victa Virago cadet.
 Seque, dabit veniam, spoliare ut possis opimis;
 Telaque sub medio condere crebra sinu.

In militem imbellem, qui vulnus lethale
 sub pectore accipit.

Crederet si liceat, latitat sub pectore Virtus,
 Cum Vitâ Virtus estque necata tuâ.
 Morte peris duplici, miles! Tecum sub eadem
 Ipsa Tui virtus nam tumulatar humo.

In alium Vulneratum sub latere.

Crederet num possis, plures timuisse Venustas,
 Heu! læsi lateris, quam timuisse Tui.
 Turba Puellaris quasi saucia Vulnere, Temet
 Reddere nulla magis Vulnere posse putat.

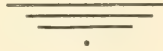
In Parentis mei effigiem æneam quæ non
 liquefacta est in domus ejus incendio.¹

Hæc erat in mediis facies illæsa favillis:
 Cum deflagavit nocte fluente domus.
 Sic quoque post ignes, Genitor! tua fama supremos,
 Postque rogos vivet nomen amorque Tui.

¹ Hoc tetrastichon postea insculptum est ipsæ laminæ æneæ imaginis SWEDBERGII ab H. C. FELLINGK delineatæ et a J. CHR. BÖCKLIN incisæ. — Aliud epigramma ejusdem argumenti v. pag. 66.

Aliter.

Mira audi! in flammis hæc sculpta latebat imago,
 Deflagrante domo; nec liqvefacta fuit.
 Adspice, spectator! pietas his qvanta labellis
 Insit; ut & plenus qvam gravitate decor.
 Qvæ doctrina latens, qvæ vis lucescit ab ore:
 Qvis faciei qvosvis afficientis amor.
 Culpa foret tanto ni flamma pepercerit æri,
 Reppuleritque suas hujus ab ore faces.

Continet hic liber:

- I. Versus gratulatorii ad nuptias Pastoris JOHANNIS KOLMODINI et BEATAE HESSELIAE a. 1700 celebrandas. Sine loco. 4°. 4 pagg.

JESPERUS SWEDBERGIUS altero matrimonio patri BEATAE affinis erat.

- II. Versus gratulatorii ad actum sollennem, quo CHRISTIERNUS GEORGIUS NOTMANUS, Phil. Cand., pro gradu philosophico commentationem *Auspicia Christianorum in Livonia* praeside JOHANNE ESBERGIO defendit. Upsalis 1700.

Commentatio JESPERO SWEDBERGIO a NOTMANO dedicata est.

- III. Versus gratulatorii ad actum sollennem, quo BENEDICTUS BREDBERGIUS, Phil. Cand. Scara-Gothus, pro gradu philosophico commentationem *De Asterismis* praeside PETRO ELVIO defendit. Upsalis 1707.

Errore typhoetarum commentationi subscriptus est annus 1607.

- IV. Carmen funebre ad exsequias Archiepiscopi ERICI BENZELII Upsaliae anno 1709 celebrandas. Impressum Scaris. 4°. 4 pagg.

Deest nomen auctoris, sed annotavit DANIELUS TILAS (1712—1772) in eo exemplo, quod in Bibliotheca Regia Holmiensi asservatur, carmen a SWEDENBORGIO scriptum esse. — Sorores SWEDENBORGII ANNA et HEDVIG nurus defuncti erant.

- V. JESPERI SWEDBERGII carmen Svecicum *Ungdoms Regel och Alderdoms Spegel* latine redditum a filio EM. SWEDENBORGIO. Scaris 1709. 8°. 4 folia. — Additum est exemplum Svecicum.
- VI. Versus gratulatorii ad actum sollennem, quo ANDREAS AMBERNI UNGEUS, poëseos et eloquentiae Lector Scarensis, commentationem *De consummatione mundi* praeside JOHANNE PALMROOTIO defendit. Upsaliae 1710.

Commentatio JESPERO SWEDBERGIO ab UNGEO dedicata est. — Titulus quem exhibuimus pag. 20 praecedit versus gratulatorios ad respondentem ab A. O. RHYZELIO scriptos, quos subsequitur carmen SWEDENBORGII hoc solum verbo inscriptum: EIDEM.

- VII. Epigramma ad sepulcrum ISAACI CASAUBONI in Westminster Abbey. 1710.

Ex litteris ad ERICUM BENZELIUM fil. Londini m. Octobri 1710 datis, quae in bibliotheca dioeceseos Lincolniensis asservantur.

- VIII. Versus ad SOPHIAM ELISABETHAM BRENNERIAM. 1710.

Impressi sunt, una cum aliis carminibus in honorem ejusdem scriptis, in libro SOPHIAE ELISABETHAE BRENNERIIAM.

NERIAE, qui inscribitur *Poetiske Dikter*, [Tom. I.] Holmiae 1713, fol. D 2, insertique etiam editionibus *Ludi Heliconii* a. 1826 et 1841.

- IX. Versus gratulatorii in diem natalem patris JESPERI SWEDBERGII 1716. Scaris. 4°. 4 pagg.

Inserti editionibus *Ludi Heliconii* a. 1826 et 1841.

- X. Postscriptum ad »Miscellanea observata» a SWEDENBORGIO ad ERICUM BENZELIUM fil. Leodio missa, dat. die 1 $\frac{2}{3}$ Dec. 1721.

Autographum auctoris in bibliotheca dioeceseos Lincopensis asservatur.

- XI. Fabula de amore et metamorphosi Uranies in virum et in famulum Apollinis, dedicata Senatori Regni Comiti MAURITIO WELLINGK. Naupotami 1722. 4°. 4 folia.

Inserta editionibus *Ludi Heliconii* a. 1826 et 1841.

- XII. Versus ad diem festum Regis FREDERICI celebrandum Medevi 1722 d. 18 m. Julii.

Autographum auctoris in bibliotheca dioeceseos Lincopensis asservatum adjunctum est litteris regi datis, quibus novas vias ac rationes ad metalla aeris majore lucro exercenda commendat, dat. Medevi d. 14 ejusdem mensis.

XIII. Carmen in typographiae solenne saeculare tertium celebratum Lipsiae 1740.

Impressum est una cum aliis carminibus ejusdem generis hoc titulo communi: »Carmina in typographiae solenne seculare tertium celebratum Lipsiae A. C. MDCCXL» in *Gepriesenes Andencken von Erfindung der Buchdruckerey wie solches in Leipzig beym Schluss des dritten Jahrhunderts von den gesammten Buchdruckern daselbst gefeyert worden*, Leipzig 1740, pag. 93, et insertum editionibus *Ludi Heliconii* a. 1826 et 1841 hoc titulo: »In praeconium inventionis typographiae. Lipsiae 1740», qui titulus in archetypo Lipsiensi non invenitur.

XIV. Ludus Heliconius. Ed. 1. Gryphiswaldiae s. a. 4°. 10 folia. — Ed. 2. Scarae s. a. 4°. 16 folia.

Nostra editio ad similitudinem editionis Gryphiswaldensis impressa est additis eis quoque carminibus, quibus aucta est editio Scarensis, scilicet inde a carmine »Ad virum celsissimum» (p. 67). Carmina autem in editionibus a. 1826 et 1841 insuper addita, quippe quae in editionibus ab ipso curatis non reperiantur, servato temporis ordine ante *Ludum* inserta sunt.

Editio Gryphiswaldensis impressa est, dum Swedenborgius Gryphiswaldiae versatur, a. 1714--1715; editio Scarensis sine dubio a. 1716 vel 1717 prodiit. — Editiones a. 1826 et 1841 perperam dicuntur esse 2. et 3.; sunt enim 3. et 4., ignota iis temporibus editione Gryphiswaldensi.

113033

Swedenborg, Emanuel
Opera poetica.

LL
S9744p

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED

